

en den 17 Mars 1782 å en fönsterruta i Beckers värdshus å Norrmalm på franska skrifven smädelse mot Gustaf III dömdes till döden, men undgick straffet genom rymning och förklarades i stället biltog och fredlös inom Sveriges gränser; en tredje greve C. F. Horn, invecklad i sammansvärjningen mot Gustaf III, hvilken sammansvärjning, enligt Tuneld, skall här hafva till och med blifvit planlaggd. Ett olycksöde tyckes sålunda förr hafva hvilat öfver ägarna till denna egendom, som eljest i anläggning och omgifningar synes särskildt skickad att öfver tillvaron sprida behag och lycka.

I skönhet, om icke i ålder, täflar egendomen Ulfunda med Hufvudsta. Den förra har dock bland sina ägare ingen mer allmänt känd man, än fältmarskalken Lennart Torstenson, som uppfört hufvudbyggnaden af sten. Längre bort, alldeles der vattnet slutar, ligger en förr oansenlig egendom, men som just i våra dagar, genom sin ägares energi, påpasslighet och skarpa affärsblick fått sitt namn vida känt och omtaladt. Vi syfta på Sundbyberg, hvars närmaste omgifningar förvandlats till förstad till Stockholm eller en villastad, hur man vill kalla det liksom genom ett trollslag uppvuxna sambället, som nu ter sig folkrikt, välbyggt och aktningssjudande.

Från Sundbyberg kunna vi på järnväg återvända till hufvudstaden. Till den färden åtgår ej mer än femton minuter.

* * *

Till en annan tjugande trakt af hufvudstaden komma vi med en af ångsluparna, som gå från Skeppsbron genom Djurgårdsbrunnsviken till Djurgårdsbrunnns värdshus eller, sedan kanalen nu blifvit upprensad, till Lilla Värtan och Lidingöbro. Denna vattenväg midt igenom Djurgården är ock synnerligen att räkna till hufvudstadsomgifningarnas sevärheter, äfven här höjes effekten af det yppiga landskapet genom en mängd sommarvillor; på venster hand har man visserligen Ladugårdsgärdet, men såsom exercisfält har äfven detta sitt intresse och är under pågående möten ganska lifligt. Vår artist har nederst å teckningen å sid. 216 återgifvit en vacker utsigt från stranden vid gamla Lidingöbro öfver Lilla Värtan bortåt Djursholm, der vattenvägen delar sig, åt venster till Edsviken och Ulriksdal, åt höger förbi Djursholm till Stora Värtan med dess många stora och historiskt märkliga herresäten, bland hvilka Rydboholm, det gamla Sture- och Vasagodset, intager första rummet.

* * *

En annan karaktär, men derfor icke mindre fängslande skönhet, har den natur, som omgifver oss, om vi från Råntmästaretrappan vid Skeppsbron följa med en ångslup till Stora varfvet och derifrån gå den korta vägen till Hammarby sjö för att sedan med en annan ångslup — der det finnes ett farbart vatten vid hufvudstaden, der finnas ock helt säkert ångslupar — fortsätta till Nackanäs förbi Stora Sickla gamla egendom, i hvars åldriga gemak och vördnadsvärda parker väl inga kända, historiska personer och händelser lemnat minnen efter sig, men der man dock omgifves af talrika och värtaliga vittnesbörd om smak och omtanke för kommande släktens trefnad hos förra ägare, egenskaper, som borde hafva varit allmänna, ty då skulle vårt land i mycket haft ett annat utseende, än det nu har.

I detta fall har det nuvarande släktet dock ej håller så mycket att förhäfva sig öfver, ty i afseende på att försköna landet, att göra människoboningarna och deras omgifningar behagliga och tilltalande, i allmänhet taget, återstår ännu allt för mycket att önska. Det är med omtanken i detta fall, som med de så ofta omtalade »slumrande millionerna» i svenska jorden — de finnas kanske, men de slumra så djupt, att ingen ännu förmått väcka dem. —

Vid Nacka ter sig naturen allvarlig. Bergen resa sig brant och oregelbundet och pressa tillsamman dalarna och kasta breda skuggor öfver vattnen. Mälarna söka här med förkärlek motiv för sina taflor (mellersta partiet å teckningen sid. 216 är ock taget härifrån), stockholmarna med icke mindre förkärlek svalka och ro under den vackra årstiden.

Huru länge här skall kunna sökas en undångömd vrå bland bergen, är dock ovisst, ty dessa vattendrags upprensning antingen till ett nytt utlopp för Mälaren till Saltsjön eller till en fullständig segelled är nog blott en tidsfråga. Det ena påkallas af, att Norrström genom nybyggnader göres allt trängre, det andra af, att Stockholms sluss icke hinner förmedla trafiken mellan Mälaren och Saltsjön.

Förslaget att från Årstaviken öppna segelled genom Hammarby sjö, Sicklasundet och Jerlasjön till Saltsjön vid Skurusund är gammalt. För hvarje år tvingar sig frågan härom allt längre fram i förgrunden och skall ej länge låta afvisa sig. Hvad Nackatrakten derigenom kommer att förlora, sitt idylliska lugn, sin afskilda trefnad, sitt gömda behag, det skall det allmänna vinna — och det är ju i öfverensstämmelse med samhällsordningens kraf, att det enskilda skall offras för det gemensamma bästa.

E—g.

Österns drottning.

Historisk skildring af Maurus Jókai. Öfversättning af C. Ludv. Törnberg.

(Forts. fr. sid. 189.)

et var en vidsträckt, vild snårtrakt, dit tigern tagit sin tillflykt. Jägarna hade bildat en vid krets omkring densamma, under det att halfnakna araber inne i kretsen ställde till ett bedöfvande larm och med långa stänger stucko in emellan de täta bamburören. Odenaths uppmärksamhet togs härigenom till den grad i anspråk att han först märkte hustru och barn, då de redan befunno sig tätt invid hans sida. Fadern var utom sig af glädje, då han fick se Herode.

»Äfven du är här?» utbrast han med faderlig stolthet. »Det är rätt. Du behöfver blott en gång blicka faran i ansigtet, så skall du ej mer frukta henne. Här vid min sida befinner du dig på en god plats. Tigern skall just drifvas hitåt. Tag detta spjut och slunga det på honom, så snart du ser honom springa ut ur snåret. Om du träffar honom eller ej, betyder ingenting. Du har alltid äran af att ha slungat ditt första spjut, och äregirigheten skall göra dig modig.»

Herode grep tag i spjutet, men hans ansigte var med ett uttryck af fruktan och förskräckelse vändt åt ett annat håll.

»Nå, hvad ser du efter?» frågade Odenath. »Der kommer ej tigern fram; der står din farbror Maron.»

Darrande böjde sig Herode ned till sin fader och hviskade:

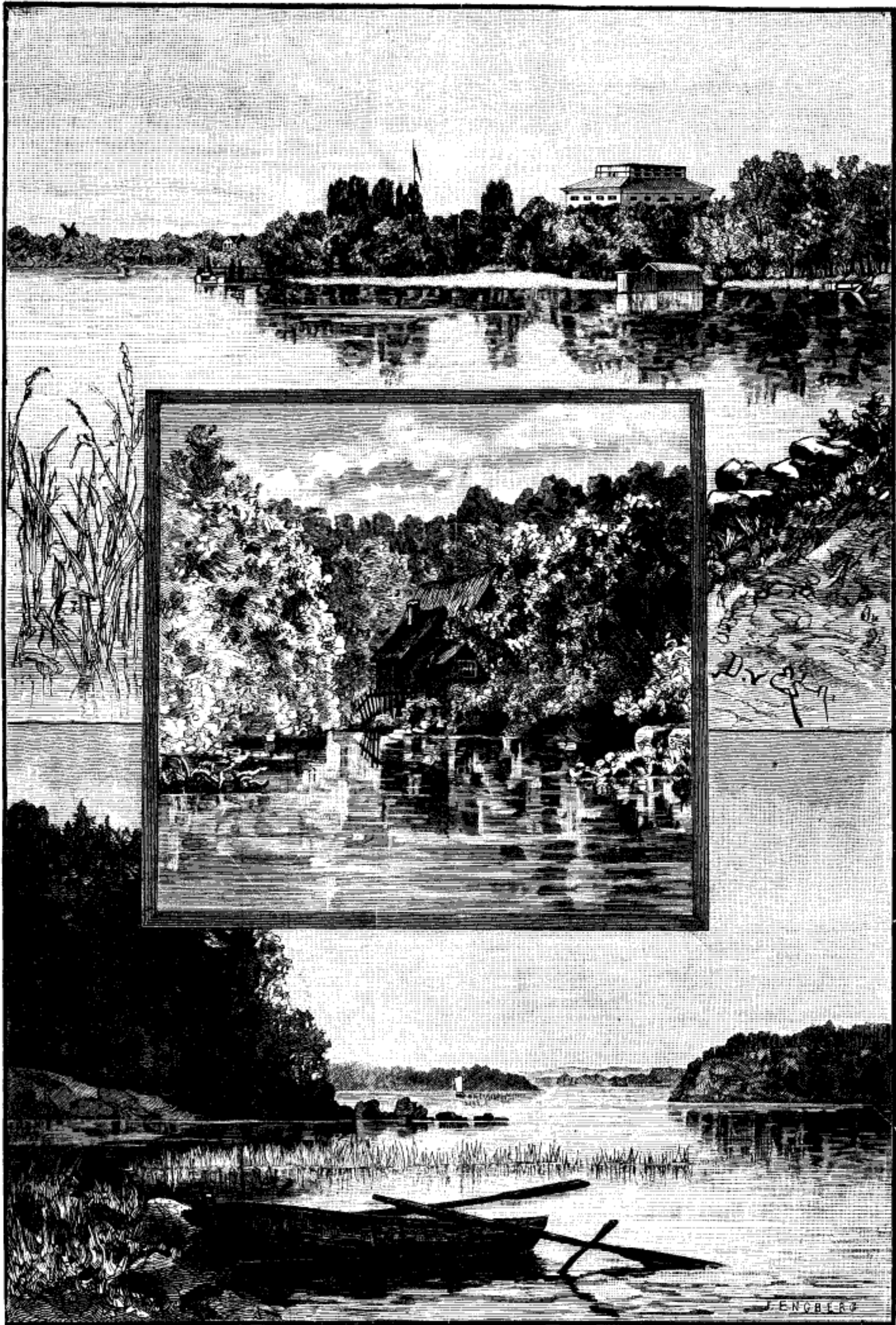
»Ur den der busken såg jag en pilspets riktas mot dig.»

»Då såg du miste. Pilen gäller äfvenledes tigern.»

I detta ögonblick ljöd smattrandet af ett horn midt i snåret, hvarpå följde ett förtviflat rytande af tigern. En dumdrigtig arab hade smugit sig bakom djuret, och medan detta förut, trots allt larm af drefskan, blifvit liggande alldeles orörligt, for det nu förskräckt upp och genombröt snåret i motsatt riktning under ett förskräckligt rytande.

»Han kommer hitåt, hitåt!» skreko jägarna, som stodo bredvid Odenath, och redan kunde man urskilja tigers gestalt, då plötsligt ett i öfverilning slungadt spjut, som med högt prasslande föll ned mellan buskarna, för tigern förrådde hans förföljares ställning, hvarpå han studsade, gjorde helt om och tyst och ljudlöst på magen kröp tillbaka in i snåret.

»Hvem slungade detta spjut?» utropade Odenath ursinnig.

Från Stockholms omgifningar. (Se uppsatsen å nästa sida.)

Teckning för Sv. Familj-Journalen af D. v. Essen.